

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4ObdoK/1/2024
Identifikačné číslo spisu:	1112209962
Dátum vydania rozhodnutia:	30.01.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1112209962.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Praženkovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Mederovej a Mgr. Sone Pekarčíkovej, v spore žalobcu SLOVENSKÁ KNIŽNÁ SPOLOČNOSŤ, s.r.o., so sídlom Klincova 35, 821 08 Bratislava, IČO: 31 369 944, zast. advokátom JUDr. Júliusom Jánošíkom, so sídlom Klincova 35, 821 08 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 17 328 284, za účasti intervenienta na strane žalobcu T. E., nar. XX. M. XXXX, trvale bytom G. XXXX/XX, XXX XX W. G. K., zast. Ing. C. E., nar. X. S. XXXX, trvale bytom Š. XXXX/X, XXX XX W. G. K., proti žalovanému JUDr. Karol Kovár, so sídlom kancelárie Vajnorská 8/A, 831 04 Bratislava, IČO: 36 066 214, správca úpadcu Ing. K. E., CSc., nar. XX. V. XXXX, trvale bytom G. XXXX/XX, XXX XX W. G. K., zastúpenému advokátskou kanceláriou AK Kovár a partneri s. r. o., so sídlom Bajkalská 21/A, 821 01 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 50 971 662, substitučne zastúpený advokátom Mgr. Michalom Baniarom, so sídlom Tajovského 1, 811 04 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 53 831 624, o vylúčenie vyrovnacieho podielu zo súpisu všeobecnej podstaty úpadcu, vedenom na Mestskom súde Bratislava III pod sp. zn. B1-4Cbi/8/2012 (pôvodne na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 4Cbi/8/2012), v konaní o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 4CoKR/6/2023-383 z 12. októbra 2023, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a.

II. Žalovanému p r i z n á v a voči žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I ako súd prvej inštancie (ďalej tiež „prvoinstančný súd“), prvým výrokom uznesenia č. k. 4Cbi/8/2012-319 z 21. decembra 2022 konanie zastavil, druhým výrokom priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %, napokon tretím výrokom žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania voči intervenientovi na strane žalobcu.

2. Zdôvodniac svoje rozhodnutie poukazom na ustanovenia § 161 ods. 1, 2, 3, § 159, § 256 ods. 1, §

257, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou doručanou súdu dňa 30. marca 2012 domáhal, aby súd vylúčil zo súpisu všeobecnej podstaty úpadcu vyrovnací podiel úpadcu v spoločnosti SLOVENSKÁ KNIŽNÁ SPOLOČNOSŤ, s.r.o. v súpisovej hodnote 3.082.669,-- eur. Po nahliadnutí do zapožičaných spisov v konaniach vedených pod sp. zn. 2Cbi/8/2012 a 3Cbi/8/2012, súčasne do spisu vedeného pod sp. zn. 4Cbi/8/2012 zistil, že na Okresnom súde Bratislava I prebiehajú totožné konania medzi tými istými (totožnými) stranami sporu, predmetom ktorých sú totožné nároky vychádzajúce z rovnakých skutkových okolností (o vylúčení vyrovnacieho podielu úpadcu v spoločnosti SLOVENSKÁ KNIŽNÁ SPOLOČNOSŤ, s.r.o. v súpisovej hodnote 3.082.669,- eur zo súpisu všeobecnej podstaty úpadcu). Všetky konania boli začaté dňa 30. marca 2012 s tým, že v konaní vedenom pod sp. zn. 2Cbi/8/2012 bola žaloba prijatá elektronickou podateľňou Okresného súdu Bratislava I dňa 30. marca 2012 v čase o 15:01:28 hodine, v konaní vedenom pod sp. zn. 3Cbi/8/2012 dňa 30. marca 2012 v čase o 15:02:37 hodine a v konaní vedenom pod sp. zn. 4Cbi/8/2012 bola žaloba prijatá v rovnaký deň o 15:07:27 hodine. Z uvedeného vyplýva, že konanie vedené pod sp. zn. 2Cbi/8/2012 začalo ako prvé; konanie vedené pod sp. zn. 3Cbi/8/2012 bolo zastavené z dôvodu prekážky litispendencie dňa 2. novembra 2022.

Vo vzťahu ku konaniam vedeným pod sp. zn. 2Cbi/8/2012 a 4Cbi/8/2012 uviedol, že nakoľko obidve žaloby boli doručené súdu žalobcom osobne, je pre posúdenie, ktoré konanie začalo skôr, rozhodujúce, kedy boli tieto žaloby spracované podateľňou súdu. S poukazom na vyššie uvedené zistenia konštatoval, že konanie vedené pod sp. zn. 2Cbi/8/2012 začalo skôr ako konanie vedené pod sp. zn. 4Cbi/8/2012, preto tomuto konaniu bráni prekážka začatého konania; ide pritom o taký nedostatok procesnej podmienky, ktorý nie je možné odstrániť.

3. Poukazom na uznesenie Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 3Cbi/8/2012 (ktorým súd rovnako konanie pre prekážku skôr začatého konania zastavil - pozn. dovolacieho súdu), súd prvej inštancie na doplnenie uviedol, že ak žalobca vyvodzoval podanie žaloby v konaní vedenom pod sp. zn. 2Cbi/8/2012 z oznámenia žalovaného zverejneného v Obchodnom vestníku č. 56/2012 pod položkou K 003732 a v konaní vedenom pod sp. zn. 4Cbi/8/2012 z oznámenia žalovaného zverejneného v Obchodnom vestníku č. 56/2012 pod položkou K 003730, nepredstavuje táto okolnosť rozhodujúcu skutočnosť pre posúdenie prekážky začatého konania a pre skutkové odlišenie predmetných konaní. Uviedol ďalej, že predmetom konania o vylučovacej žalobe podľa § 78 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZoKR“) nie je vylúčenie súpisu (alebo oznámenia o doplnení súpisu) zverejneného správcom v Obchodnom vestníku, ale vylúčenie konkrétneho majetku, resp. konkrétnej majetkovej hodnoty. V obidvoch konaniach je majetok (resp. majetková hodnota), ktorý žiada žalobca vylúčiť zo súpisu majetku, špecifikovaný ako vyrovnací podiel úpadcu v spoločnosti SLOVENSKÁ KNIŽNÁ SPOLOČNOSŤ, s.r.o. v súpisovej hodnote 3.082.669,-- eur, pričom v obidvoch prípadoch sa jedná o totožný vyrovnací podiel úpadcu, ktorý má svoj základ v jednom obchodnom podiele v spoločnosti žalobcu pôvodne patriacom úpadcovi ako bývalému spoločníkovi žalobcu (§ 114 ods. 2 Obchodného zákonníka; ďalej len „ObchZ“). V obidvoch konaniach sa žalobca domáha vylúčenia tej istej majetkovej hodnoty zo súpisu majetku, pričom predmetom rozhodovania súdu môže byť vylúčenie vyrovnacieho podielu úpadcu v spoločnosti SLOVENSKÁ KNIŽNÁ SPOLOČNOSŤ, s.r.o. v súpisovej hodnote 3.082.669,-- eur zo súpisu všeobecnej podstaty úpadcu len v jednom súdnom konaní. Na predmetnom konštatovaní nemení nič ani skutočnosť, že žalovaný správca zverejnil v Obchodnom vestníku opakované oznámenie o zapísaní predmetnej majetkovej hodnoty do súpisu všeobecnej podstaty úpadcu. Opakované zverejnenie oznámenia o zapísaní určitej majetkovej hodnoty do súpisu správcom nevytvára viacnásobné vytvorenie tejto majetkovej hodnoty, o vylúčení ktorej z konkurznej podstaty by sa mohlo rozhodovať vo viacerých súdnych konaniach.

4. Dôvodiac vyššie uvedeným mal súd prvej inštancie za to, že v predmetnom spore existuje prekážka už skôr začatého konania (litispendencia), ktorá predstavuje neodstrániteľnú vadu konania a ktorej existenciu je súd povinný skúmať ako jednu z procesných podmienok v ktoromkoľvek štádiu konania. Vzhľadom na uvedené súd konanie podľa § 161 ods. 2 CSP v spojení s § 159 CSP zastavil. Zastavenie konania voči žalovanému spôsobil žalobca, ktorý si svoj nárok uplatnil voči žalovanému v sporovom

konaní na súde pod sp. zn. 4Cbi/8/2012 napriek už skôr podanej žalobe voči žalovanému pod sp. zn. 2Cbi/8/2012. Z tohto dôvodu mal súd za to, že zavinenie zastavenia konania voči žalovanému možno pričítať žalobcovi a že jeho poukázanie na nesprávny postup správcu úpadcu v zmysle § 78 ZoKR neodôvodňuje aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. Konštatoval, že žalobca (zastúpený právne a odborne kvalifikovanou osobou), podal žalobu v dvoch totožných konaniach týkajúcich sa totožných strán sporu, predmetom ktorých sú totožné nároky vychádzajúce z rovnakých skutkových okolností. Bol to preto žalobca, kto procesne zaviniť zastavenie konania, preto žalovanému vznikol nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi. Súd nevzhliadol ako rozhodujúcu tú okolnosť, že správca úpadcu v zmysle § 78 ZoKR vylúčil rovnaký majetok v troch súpisových zložkách, keďže v predmetnom incidenčnom konaní sa neskúmajú súpisové zložky ani postup správcu úpadcu, ale vylúčenie konkrétnej majetkovej hodnoty, čo žalobcovi, ktorý bol právne zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, muselo byť zrejmé.

5. Vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania intervenienta na strane žalobcu súd uviedol, že intervenient vstúpil do konania na základe oznámenia o spore podľa § 86 CSP písomným podaním. Intervenient vystupoval na strane žalobcu, voči ktorému vznikol nárok na náhradu trov konania žalovanému, avšak súd v súlade so zásadou hospodárnosti a procesnej ekonómie konania dospel k záveru, že žalovanému voči intervenientovi na strane žalobcu žiadne trovy konania nevznikli. Po oznámení o vstupe do konania intervenienta na strane žalobcu sa žalovaný k samotnému oznámeniu o vstupe intervenienta nevyjadril a v tomto smere ani žiadnym spôsobom na vyjadrenie nereagoval (žiadne zo strany žalovaného voči intervenientovi na strane žalobcu podané nebolo). Vo vzťahu k tej okolnosti, že žalovaný sa síce po oznámení o vstupe intervenienta do konania vyjadril v podnete na zastavenie konania z dôvodu litispendencie, súd uviedol, že prekážku začatej veci súd skúma ex offio, bez vyjadrenia strán konania. Vzhľadom na uvedené dospel súd k záveru, že žalovanému voči intervenientovi na strane žalobcu žiadne reálne trovy konania nevznikli, preto rozhodol o nepriznaní nároku žalovaného na náhradu trov konania voči intervenientovi na strane žalobcu.

6. Na odvolanie žalobcu proti zastavujúcemu výroku I. a výroku II. o priznaní nároku žalovaného na náhradu trov konania 100 % voči žalobcovi, z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), c), d), e), f), g) a h) CSP, Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací, uznesením č. k. 4CoKR/6/2023-383 z 12. októbra 2023, uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

7. Stotožniac sa v celom rozsahu so zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, odvolací súd poukazom na § 161 ods. 1, 2, 3, § 159, § 262 ods. 1, § 256 ods. 1 a § 257 CSP konštatoval nedôvodnosť odvolacích dôvodov žalobcu podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), d) CSP, majúť za to, že v posudzovanej veci o nedostatok príslušnosti súdu nejde, rovnako nebolo zistené porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces, ako aj riadne odôvodnenie rozhodnutia, ktoré vzhľadom na špecifický charakter konania - vylúčenie vyrovnacieho podielu úpadcu, obsahuje jasné, presvedčivé a výstižné posúdenie prekážky litispendencie. S odvolacím dôvodom podaným podľa § 365 ods. 1 písm. c) CSP sa odvolací súd nezaoberal, nakoľko ho žalobca bližšie nešpecifikoval. Za nepreukázaný odvolací súd vyhodnotil aj odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP konštatujúc, že predmetom posúdenia je prekážka litispendencie, nie samotný obsah žalobného návrhu/konania strán, ktoré mu predchádzalo. Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP a tvrdeniu žalobcu, že súd prvej inštancie nevykonával žiadne dokazovanie na základe vlastného zistenia, napriek tomu ustálil existenciu neodstrániteľnej podmienky - litispendencie, odvolací súd poukazom na bod 9. odôvodnenia odvolaním napadnutého uznesenia konštatoval, že prvoinstančný súd vykonal vlastné dokazovanie, na základe ktorého ustálil neodstrániteľnú prekážku litispendencie, pričom žalobca tieto úvahy žiadnym spôsobom nespochybnil, resp. neuviedol, v čom ich súd posúdil nesprávne. K ďalšiemu odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. g) CSP odvolací súd uviedol, že strany boli dostatočne počas celého konania poučené o svojich procesných právach a povinnostiach, vrátane uplatnenia sudcovskej koncentrácie konania, preto ani tento dôvod uplatnený žalobcom za dôvodný nevzhliadol. Napokon vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP mal odvolací súd z napadnutého uznesenia za zrejmé, že súd prvej inštancie postupoval v konaní podľa procesného kódexu a prihliadol aj na špecifiká plynúce z konkurzného predpisu, ktorý však prekážku litispendencie

neupravuje, preto postup podľa CSP pri zastavení konania bol správny.

8. Žalobca v odvolaní žiadal aj postup podľa § 257 CSP, teda nepriznanie trov žiadnej zo strán sporu z dôvodu skutočností hodných osobitého zreteľa. Odvolací súd vo vzťahu k uvedenému zastal právny názor, že v posudzovanom prípade dôvod na postup podľa označeného ustanovenia CSP, teda nepriznať nárok na náhradu trov konania žiadnej zo strán, nie je. Poukázal na výnimočnosť aplikácie § 257 CSP, podmienenú existenciou skutočností osobitých okolností zakladajúcich udržateľnosť a dôvodnosť takéhoto postupu, ktorý ale v danom prípade nebol zistený. Prekážka litispendencie podľa názoru odvolacieho súdu nepredstavuje okolnosť osobitej situácie tak, ako to predpokladá zákonodarcu v ust. § 257 CSP. Zastavenie konania v tomto prípade zavinil žalobca podaním viacerých totožných žalôb voči žalovanému, preto súd postupoval správne, keď aplikoval ust. § 256 ods. 1 CSP a priznal procesný nárok na náhradu trov konania žalovanému. Poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS78/05 a sp. zn. II. ÚS 76/07 a uviedol, že v odvolaní odvolateľ neargumentuje žiadnymi skutočnosťami, s ktorými by sa súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal a ktoré by mali za následok zmenu konajúcim súdom zisteného stavu alebo jeho právneho hodnotenia. Z konania pred súdom prvej inštancie, ako aj odvolacím súdom iný, než napadnutým uznesením vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci.

9. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP a úspešnému žalovanému priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi.

10. Proti právoplatnému uzneseniu odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca (č. 1. 391 - 395 spisu), vyvodzujúc jeho prípustnosť z ustanovení § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

11. Žalobca (v ďalšom texte tiež „dovolateľ“) v dovolaní uviedol, že dňa 8. marca 2012 žalovaný v OV č. 48/2012 pol. K 003068 (na č. 1. 35 spisu - pozn. dovolacieho súdu) zverejnil „Doplnenie súpisu všeobecnej podstaty o novú súpisovú zložku majetku“, Typ súpisnej položky majetku: INÁ MAJETKOVÁ HODNOTA, Opis vylúčenej súpisovej zložky majetku: vyrovnací podiel úpadcu v spoločnosti SLOVENSKÁ KNIŽNÁ SPOLOČNOSŤ, s.r.o., so sídlom Klincová 35, 821 08 Bratislava, IČO: 31 369 944, Súpisová hodnota majetku: 3.082.669,-- eur, Majetok inej osoby ako úpadcu: Tretia osoba - správcom neoznačená, Dôvod zapísania súpisovej zložky majetku tretej osoby: § 148 ods. 2 a § 61 ods. 2 Obchodného zákonníka v platnom znení, SPORNÝ ZÁPIS“. Z uvedeného podľa žalobcu vyplýva, že žalovaný spísal majetok inej osoby ako úpadcu, pričom ale nedal odpoveď na to, koho majetok spísal. Uviedol ďalej, že obchodný podiel úpadcu v spoločnosti žalobcu predstavoval 0,32 % základného imania žalobcu a podľa odborného vyjadrenia Ing. K. T. z 3. novembra 2016 vyrovnací podiel úpadcu činí 9.694,-- eur. Žalovaný teda evidentne nespísal vyrovnávací podiel úpadcu, čo vyplýva z označenia „Majetok inej osoby ako úpadcu“ ako aj z výšky majetkovej hodnoty 3.082.669,-- eur, ktorá je iná ako vyrovnací podiel stanovený znaleckým posudkom. Hodnota 3.082.669,-- eur predstavovala sumu čistého obchodného imania žalobcu. Označenú sumu žalovaný správca spísal 3x nezrozumiteľným spôsobom, čo môže u obchodných partnerov žalobcu vyvolať nepravdivý dojem jeho zadĺženia. Podľa žalobcu sa jedná o šikanózne zneužitie postavenia správcom, ktoré nemôže mať oporu v zákone. Kladúc si otázku „Komu patrí čisté obchodné imanie žalobcu?“, žalobca vyslovil názor, že čisté obchodné imanie patrí spoločnosti žalobcu a suma presahujúca 9.694,-- eur evidentne nie je majetkom úpadcu. Tvrdí, že žalovaný a aj súd prvej inštancie sa mali vysporiadať s otázkou, koho právom/majetkom je suma 3.082.669,-- eur mínus 9.694,-- eur = 3.072.975,-- eur. Podľa žalobcu sa jedná o čisté obchodné imanie žalobcu, ktoré mu patrí, a teda spísaný bol v prevažnej miere majetok/právo žalobcu. Tvrdí ďalej, že žalovaný sa neriadil účtovníctvom, ani odborným posudkom a ani nepostupoval s odbornou starostlivosťou a sumy vyprodukoval akousi vlastnou úvahou. Zápis považuje žalobca za neplatný právny úkon pre rozpor s § 35, § 37 a § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), s ktorou okolnosťou sa súd prvej inštancie, ani odvolací súd, nevysporiadali, čím odňali právo žalobcu na spravodlivý súdny proces. Tvrdí tiež, že žalovaný sa pri zápise neriadil ustanovením § 78 ZoKR, jeho postup je nezákonný a zakladá nárok na náhradu škody žalobcu, ktorá okolnosť je natoľko

výnimočná, že zakladá dôvod nepriznania nároku na náhradu trov konania.

12. V nadväznosti na vyššie uvedené žalobca ďalej tvrdí, že nakoľko sa vyskytla výnimočná situácia a dôvody hodné osobitného zreteľa spočívajúce v nezákonnom postupe správcu konkurznej podstaty (ktorý je osobou poverenou štátom) pred podaním žaloby, uvedené odôvodňuje nepriznanie náhrady trov konania. Poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd SR“, „najvyšší súd“ alebo „NS SR“) sp. zn. 2MCdo/17/2009 namietol, že predmetný spor bol vyvolaný zmätočným a nezákonným postupom žalovaného správcu konkurznej podstaty, a preto požadovať náhradu trov konania v spore, ktorý bol zavinený nezákonným postupom úspešnej sporovej strany, je v rozpore s dobrými mravmi a takýto postoj sa vyznačuje neprimeranou tvrdosťou. Žalobca ďalej namietol, že súdy oboch inštancií nezistili, že žalovaný správca „súpisovou položkou“ fakticky neusiluje o „vyrovnaní podiel úpadcu v spoločnosti žalobcu“ ale o získanie 100 % obchodného majetku žalobcu pri ignorovaní vlastníckych práv k „obchodným podielom“ ďalších spoločníkov žalobcu, aj keď vzhľadom k svojej kvalifikácii mal vedieť, že ide o cieľ protiprávny, šikanózný a rozporný s „dobrými mravmi“ a „zásadami poctivého obchodného styku“, vo vylučovacom konaní nedosiahnuteľný pre rozpor s právnou úpravou § 78 ZoKR a aj rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít (napr. rozhodnutia NS SR sp. zn. 5Obo/35/2011 a sp. zn. 4Obo/173/2007). Odvolaciemu súdu žalobca ďalej vytkol, že výrokmi I. a II. napadnutého uznesenia došlo aj k porušeniu čl. 2 Základných princípov CSP, a to nenaplnením princípu právnej istoty a legitímneho očakávania, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. Tvrdí, že žalovaný správca „súpisovú položku“ formou sporný zápis a číslunku/sumu 3.082.669,-- eur spísal protiprávne, rozporne s § 77 ods. 1 ZoKR a konal teda nezákonne a v rozpore s dobrými mravmi, pričom opísaný úkon žalovaného je absolútne neplatný. Navyiac tým, že žalovaný správca spísal do súpisu konkurznej podstaty úpadcu súpisovú položku celkom trikrát totožnými číslunkami, blokáciou kompletného obchodného majetku znemožnil podnikanie žalobcu z titulu daného § 78 ods. 1 ZoKR a žalovaný tento protiprávny stav, pri vedomí konkurzného súdu a pri absencii súdneho dohľadu, bez zmeny udržiava od roku 2012.

13. Žalobca odvolaciemu súdu tiež vytkol, že sa vôbec nevysporiadal a nedal odpoveď na otázku, či chybné a zmätočné zápisy v obchodnom vestníku vykonané správcou odôvodňujú alebo neodôvodňujú nepriznanie trov konania a prečo; z tohto dôvodu hodnotí dovolateľ rozhodnutie krajského súdu ako nepreskúmateľné. Zároveň odvolaciemu súdu vytkol, že sa nevysporiadal s námietkou o nezákonnom postupe správcu konkurznej podstaty, ktorý spočíva podľa jeho názoru vo vadných zápisoch nedôvodných/fiktívnych pohľadávok a ktorý postup predstavuje podľa žalobcu dôvod hodný osobitného zreteľa. Tvrdiac, že ide o otázku, ktorá nebola dovolacím súdom riešená, je potrebné z dôvodu právnej istoty zodpovedať otázku „Odôvodňuje nezákonný postup správcu konkurznej podstaty pred začatím konania ako dôvod hodný osobného (zrejme mal na mysli „osobitného“ - pozn. dovolacieho súdu) zreteľa nepriznanie mu nároku na náhradu trov konania aj v prípade jeho úspechu?“

14. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené tvrdenia žalobca dovolaciemu súdu navrhol, aby uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 4CoKR/6/2023-383 z 12.októbra 2023 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

15. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný písomným podaním z 8. januára 204 (č. l. 403 - 405 spisu), v ktorom vyslovil názor, že odvolací súd sa s predmetom odvolania zrozumiteľne, vyčerpávajúco a presvedčivo vysporiadal, vrátane všetkých namietaných odvolacích dôvodov žalobcu. Uviedol, že predmetom posúdenia súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu bola prekážka litispendencie a nie samotný obsah žalobného návrhu. Nesúhlasí s tvrdením žalobcu, že v dôsledku tvrdeného nezákonného (zmätočného) postupu žalovaného mohol nadobudnúť dojem, že majetkové hodnoty sa sčítavajú, a preto z opatrnosti podal proti žalovanému tri totožné vylučovacie žaloby. Dôvodiac uvedeným, žalovaný navrhol dovolanie žalobcu ako neprípustné odmietnuť alternatívne ako nedôvodné zamietnuť. Súčasne si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania. Písomné vyjadrenie žalovaného zaslal súd prvej inštancie postupom podľa § 436 ods. 4 CSP žalobcovi, ktorého ďalšie vyjadrenia v spore nenásledovali.

16. Najvyšší súd SR ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala sporová strana, v

neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu je potrebné odmietnuť. V nasledujúcich bodoch dovolací súd uvádza stručné odôvodnenie svojho rozhodnutia (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP):

17. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

18. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Zo zákonných ustanovení upravujúcich otázku prípustnosti dovolania je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ust. § 420 alebo § 421 CSP, a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 CSP.

19. Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, pokiaľ trpí niektorou z procesných väd konania vymenovaných v písm. a) až f) predmetného ustanovenia (zakotvujúce tzv. vady zmätočnosti). Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1, 2 CSP).

20. Naproti tomu dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 1, 2 CSP).

21. Dovolací súd je rozsahom dovolania viazaný [§ 439 CSP, okrem prípadov uvedených v písm. a) až c) citovaného ustanovenia]. Rovnako je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. c), resp. písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku uvedenej viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom, dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/59/2017 z 8. júna 2017).

22. V tu posudzovanej veci žalobca prípustnosť dovolania vyvodzuje z ustanovení § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

23. Podľa § 420 písm. f) CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pre naplnenie citovaného ustanovenia je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú 1) nesprávny procesný postup súdu (pod ktorým je potrebné rozumieť taký postup súdu, ktorým sa strane znemožnila realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a

obranu jej práv a záujmov v tom-ktorom konaní), 2) tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, súčasne 3) intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

24. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. „Nesprávnym procesným postupom“, ktorý odôvodňuje prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, možno zas rozumieť faktickú činnosť alebo nečinnosť súdu, procedúru prejednávania veci (to, ako súd viedol spor), znemožňujúcu strane sporu plnohodnotnú realizáciu jej procesných oprávnení, mariacu možnosť jej aktívnej účasti na konaní, ale aj absenciu odôvodnenia súdneho rozhodnutia, jeho nedostatočnosť, nezrozumiteľnosť, nepresvedčivosť, či svojvoľnosť, nezabezpečujúcu všetky atribúty a garancie spravodlivej súdnej ochrany. Nemožno totiž oddeľovať procesný postup súdu a rozhodnutie, ktoré je jeho sumárom a výsledkom, pretože celý faktický procesný postup súdu a naň nadväzujúci myšlienkový pochod hodnotenia skutkového stavu a jeho subsumovania pod relevantnú právnu normu je stelesnený v odôvodnení rozhodnutia súdu a práve cez odôvodnenie rozhodnutia musí byť preskúmateľný (pozri aj nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 120/2020 z 21. januára 2021).

25. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP žalobca dôvodí nepreskúmateľnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu tvrdiac, že sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal s otázkou, či chybné a zmätočné zápisy v obchodnom vestníku vykonané správcom odôvodňujú alebo neodôvodňujú nepriznanie trov konania a prečo. Namietol, že nakoľko sa vyskytla výnimočná situácia a dôvody hodné osobitného zreteľa spočívajúce v nezákonnom postupe správcu konkurznej podstaty pred podaním žaloby, uvedené odôvodňuje nepriznanie náhrady trov konania.

26. Dovolací súd vo vzťahu k uvedenej námietke žalobcu, spočívajúcej v nedostatočnom odôvodnení súdneho rozhodnutia, primárne konštatuje, že súčasťou práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a článku 46 ods. 1 ústavy, je nesporne právo účastníka (sporovej strany) na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, a to také, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (viď. sp. zn. II. ÚS 383/06). Štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v § 220 ods. 2 CSP, pričom táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní podľa § 378 ods. 1 CSP.

27. Dovolací súd po preskúmaní dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu, ako aj uznesenia súdu prvej inštancie, dospel k záveru, že tieto rozhodnutia vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie súdnych rozhodnutí spĺňajú, pričom obe tieto rozhodnutia nemožno vnímať izolovane. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia na základe zistení z príslušných súdnych spisov konštatoval prekážku skôr začatého konania vedeného pod sp. zn. 2Cbi/8/2012 a citovaním príslušných zákonných ustanovení zdôraznil, že vo vzťahu k neskôr začatému konaniu vedenému pod sp. zn. 4Cbi/8/2012 ide o takú neodstrániteľnú vadu konania, ktorá má za následok zastavenie konania. V bode 10. uznesenia súčasne zdôraznil, že pre posúdenie prekážky začatého konania a pre skutkové odlíšenie predmetných konaní nie je rozhodujúca tá okolnosť, keď žalobca vyvodzoval podanie žaloby v konaní vedenom pod sp. zn. 2Cbi/8/2012 z oznámenia žalovaného zverejneného v Obchodnom vestníku č. 56/2012 pod položkou K 003732 a v konaní vedenom pod sp. zn. 4Cbi/2/2012 z oznámenia zverejneného v Obchodnom vestníku pod položkou K 003730. Rovnako zdôraznil, že predmetom konania o vylučovacej žalobe podľa ustanovenia § 78 zákona č. 7/2005 Z. z. nie je vylúčenie súpisu (alebo oznámenia o doplnení súpisu) zverejneného správcom v Obchodnom vestníku, ale vylúčenie konkrétneho majetku, resp. konkrétnej majetkovej hodnoty, pričom z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že v obidvoch sa jedná o totožný vyrovnací podiel úpadcu, ktorý má svoj základ v jednom obchodnom podiele v spoločnosti žalobcu pôvodne patriacom úpadcovi ako bývalému spoločníkovi žalobcu. Na základe

uvedeného súd prvej inštancie zhrnul, že v oboch prípadoch sa žalobca domáha vylúčenia tej istej majetkovej hodnoty zo súpisu majetku, a teda predmetom rozhodovania súdu môže byť vylúčenie vyrovnacieho podielu úpadcu v spoločnosti SLOVENSKÁ KNIŽNÁ SPOLOČNOSŤ, s.r.o. v súpisovej hodnote 3.082.669,-- eur zo súpisu všeobecnej podstaty úpadcu len v jednom súdnom konaní a na uvedenom nemení nič ani skutočnosť, že žalovaný správca zverejnil v Obchodnom vestníku opakované oznámenie o zapísaní predmetnej majetkovej hodnoty do súpisu všeobecnej podstaty úpadcu. Uzavrel, že opakované zverejnenie oznámenia o zapísaní určitej majetkovej hodnoty do súpisu správcom nevytvára viacnásobné vytvorenie tejto majetkovej hodnoty, o vylúčení ktorej z konkurznej podstaty by sa mohlo rozhodovať vo viacerých súdnych konaniach. Vo vzťahu k rozhodnutiu o trovách konania súd prvej inštancie uviedol, že z procesného hľadiska zastavenie konania voči žalovanému zavinil žalobca, nakoľko inicioval súdne konanie o nároku, o ktorom sa už vedie iné súdne konanie, preto nárok na náhradu trov konania priznal žalovanému voči žalobcovi, a to v plnej výške. Súd prvej inštancie napokon v bodoch 16. a 17. uznesenia dostatočným spôsobom vysvetlil, prečo žalobcom tvrdený nesprávny postup správcu úpadcu v zmysle § 78 ZoKR aplikáciu § 257 CSP neodôvodňuje.

28. Dovolací súd má za to, že preskúmateľným spôsobom je zdôvodnené aj dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, nakoľko dostatočne jasne a zrozumiteľne vysvetlil dôvody, pre ktoré sa s uznesením súdu prvej inštancie stotožnil, zdôrazniac, že pri posúdení prekážky litispendencie vzal zreteľ na špecifický charakter konania, ktorým je vylúčenie vyrovnacieho podielu úpadcu. Hoci odvolací súd mohol uplatniť postup vyplývajúci z ustanovenia § 387 ods. 2 CSP (podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody), svoje rozhodnutie, potvrdzujúce uznesenie prvoinštančného súdu, riadne zdôvodnil. Dovolací súd nesúhlasí s tvrdením dovolateľa, že sa odvolací súd nevysporiadal s jeho relevantnými odvolacími námietkami; tento v bodoch 27. až 35. odôvodnenia rozhodnutia uviedol svoju argumentáciu v súlade so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie a vyplývajúcim z obsahu spisu, vrátane vysvetlenia, že predmetom posúdenia odvolacieho konania bola prekážka litispendencie, nie samotný obsah žalobného návrhu či konania strán, ktoré mu predchádzalo. Zdôraznil tiež, že úvahy súdu prvej inštancie v tomto smere žalobca žiadnym spôsobom nespochybnil, resp. neuviedol, v čom ich súd prvej inštancie posúdil nesprávne. Odvolací súd sa napokon v bode 36. odôvodnenia vyjadril aj k postupu podľa § 257 CSP s odôvodnením dôvodu, pre ktorý prekážka litispendencie okolnosťou osobitej situácie predpokladanej zákonodarcom v ustanovení § 257 CSP, nie je. Pokiaľ dovolateľ vytýka odvolaciemu súdu, že „...sa vôbec nevysporiadal a nedal odpoveď na otázku, či chybné a zmätočné zápisy v obchodnom vestníku vykonané správcom odôvodňujú, alebo neodôvodňujú nepriznanie trov a prečo.“, dovolací súd poukazuje na obsah odvolania žalobcu proti prvoinštančnému uzneseniu, v ktorom sa zodpovedania uvedenej otázky od odvolacieho súdu nedomáhal a túto prvýkrát sformuloval až vo svojom dovolaní. Odvolací súd, viazaný odvolacou argumentáciou žalobcu v jeho odvolaní, dostatočne zdôvodnil nenaplnenie odvolacích dôvodov uplatnených žalobcom, vrátane svojho právneho názoru o nemožnosti aplikácie postupu podľa ustanovenia § 257 CSP.

29. Vo vzťahu k namietanej nepreskúmateľnosti súdnych rozhodnutí dovolací súd popri vyššie uvedenom zdôrazňuje, že konania pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011), preto odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvoinštančného súdu, ako aj súdu odvolacieho, prípadne aj dovolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania. Dovolací súd napokon, súladne s judikatúrou ústavného súdu pripomína, že iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej nedôvodnosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu/súdov (napr. I. ÚS 188/06).

30. Pokiaľ ide o podmienku prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, je nevyhnutné aj posúdenie miery, do akej došlo postupom súdu k porušeniu práva strany na spravodlivý proces. Podmienka prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je totiž splnená, ak právo strany na

spravodlivý proces bolo porušené len v časti konania, resp. do takej miery, že strana mohla uplatniť svoj vplyv na výsledok konania podaním odvolania. V prejednávanom prípade žalobcovi obrana jeho práv a oprávnených záujmov v rámci odvolacieho konania (ale aj prvoinštančného konania) bezpochyby umožnená bola a s jeho odvolacími námietkami sa odvolací súd riadne vysporiadal.

31. Dovolací súd napokon vo vzťahu k námietke dovolateľa spočívajúcej v tvrdení, že rozhodnutiami konajúcich súdov došlo k porušeniu čl. 2 Základných princípov CSP v dôsledku nenaplnenia princípu právnej istoty a legitímneho očakávania, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, uvádza, že opak je pravdou, nakoľko súdy v predmetnom spore postupovali v súlade s rozhodovacou praxou nielen najvyššieho súdu, ale súdov všeobecne, keď konanie pre existujúcu prekážku litispendencie zastavili (resp. konanie zastavil súd prvej inštancie, ktorého rozhodnutie ako vecne správne odvolací súd potvrdil). Uvedená zásada sa navyše aplikuje okrem konaní pred všeobecnými súdmi, aj v konaniach pred ústavným súdom, ktorý konštatoval, že Účinky začatia konania sa totiž prejavujú v oblasti procesnej, ako aj v oblasti hmotnoprávnej (vecnej). Procesnoprávnym účinkom je predovšetkým vznik procesnoprávneho vzťahu medzi navrhovateľom (sťažovateľom) a tým, proti komu návrh smeruje, v danom prípade najvyšším súdom (porov. § 21 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Vznik tohto procesnoprávneho vzťahu zakladá procesnú prekážku ne bis in idem (nie dvakrát o tom istom) pre vznik ďalšieho vzťahu na základe totožného návrhu, teda aj prerokovania a rozhodnutiu tejto veci. Podľa ustanovenia § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 104 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania je prekážka už začatého konania (litispendencia).“ (viď I. ÚS 320/2009). Rovnako najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 2Obdo/30/2022 konštatoval, že „Prekážku prv začatého súdneho konania (litispendencia) upravuje ustanovenie § 159 CSP, podľa ktorého začatie konania bráni tomu, aby o tom istom spore prebiehalo na súde iné konanie. Ak na súde prebieha o tom istom spore iné konanie, súd zastaví konanie, ktoré sa začalo neskôr. Táto prekážka zabráňuje, aby na súde prebiehalo iné súdne konanie v tej istej veci. Táto prekážka je daná, ak na ktoromkoľvek súde v Slovenskej republike je začaté konanie, ktoré má rovnaké strany sporu, rovnaký predmet konania a rovnaké skutkové okolnosti, od ktorých sa odvodzuje právo. Ak nie je splnený čo len jeden znak, nejde o tú istú vec. Z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že totožnosť predmetu konania je totožnosť nároku uplatneného z rovnakého skutkového základu, či skutkového deja. O tie isté strany ide aj vtedy, ak v konaní vystupujú nositelia práv z rovnakého právneho vzťahu v opačnom procesnom postavení, a tiež vtedy, ak v neskoršom konaní vystupujú právni nástupcovia účastníkov už skončeného konania. Totožnosť predmetu konania je daná vtedy, keď ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, na základe ktorých bol uplatnený (t.j. ak je založený na rovnakých skutkových okolnostiach a rovnakom právnom dôvode). Podmienky totožnosti účastníkov konania (strany sporu) a totožnosti predmetu konania musia byť splnené súčasne (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. októbra 2011, sp. zn. 5Cdo 280/2010)“.

32. Popri vyššie uvedenom dovolací súd ďalej zdôrazňuje, že jeho pozornosti neuniklo, že žalobca prekážku litispendencie v dovolaní vôbec nerozporuje (na uvedenú okolnosť poukázal už súd odvolací vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu, v bode 33. jeho uznesenia). Samotný žalobca pôvodne mal za to, že v konaní existuje prekážka skôr začatého konania, keď v podaní z 22. novembra 2022 (č. l. 302 - 303 spisu) vyslovil, že z dôvodu, že Okresný súd Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 3Cbi/8/2012 dospel k záveru, že existujú prekážky konania, je (žalobca) toho názoru, že tieto existujú aj v konaní sp. zn. 4Cbi/8/2023; ponecháva preto na zvážení súdu, či sú splnené podmienky pre pokračovanie v konaní, keď v obdobnom konaní zistil prekážku litispendencie voči konaniu sp. zn. 2Cbi/8/2023, ktoré bolo časovo začaté ako prvé. Žalobca musel byť preto uzrozumený s možnosťou (v posudzovanom prípade povinnosťou) zastavenia konania pre prekážku litispendencie, osobitne v prípade, keď bol v konaní zastúpený právnym zástupcom, ktorá okolnosť predpokladá kvalifikovaný, na odborných znalostiach založený postup zastúpenej sporovej strany [pri ktorom zastúpení súd nemá ani všeobecnú poučovaciu povinnosť o procesných právach a povinnostiach - viď § 160 ods. 1, 2, 3 písm. b) CSP]. Pri zastavení konania z dôvodu litispendencie sa posudzuje procesné zavinenie strany konania, pričom zásada procesnej zodpovednosti sa uplatní pre každé konanie bez ohľadu na to, z akého dôvodu bolo zastavené. Uvedené dovolací súd zvlášť zdôrazňuje vo vzťahu k dovolateľom uplatnenému

dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, vo vzťahu ku ktorému namieta nezákonný postup správcu konkurznej podstaty (žalovaného) pred začatím konania, ktorý podľa jeho tvrdenia mal predstavovať dôvod hodný osobitného zreteľa pri použití ustanovenia § 257 CSP konajúcimi súdmi.

33. Dovolací súd v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 CSP vo všeobecnosti (opakovane) zdôrazňuje, že úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom týkajúcim sa jeho dôvodnosti (viď bod 21. tohto uznesenia). V prípade dovolacieho dôvodu, spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci, je dovolateľ povinný (okrem iného) dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Námietkami v dovolaní, spočívajúcimi v tvrdení, že konajúce súdy neprihľadli na dôvody hodné osobitného zreteľa spočívajúce v tvrdenom nesprávnom postupe žalovaného správcu konkurznej podstaty úpadcu, kedy žalobca namieta jeho nezákonný postup v rozpore s dobrými mravmi tvrdiac, že jeho úkony sú absolútne neplatné, žalobca zachádza do merita veci, ktoré v tomto štádiu konania relevantné nie sú, nakoľko ide o námietky týkajúce sa rozhodovania vo veci samej (o vylúčenie vyrovnacieho podielu zo súpisu všeobecnej podstaty úpadcu), o ktorých námietkach môže súd konať a rozhodovať v nezastavenom konaní vedenom pod sp. zn. 2Cbi/8/2012. Dovolací súd tiež „len“ vo všeobecnosti uvádza, že pre použitie § 257 CSP sa vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok, a to dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti; pri skúmaní dôvodov osobitného zreteľa sa skúmajú majetkové, sociálne, osobné, zárobkové a iné pomery strán sporu (nielen tej, ktorú by zaťažovala povinnosť nahradiť trovy konania). Uvedené súdy neskúmali (a týmito dôvodmi žalobca ani neargumentoval); súdy vo vzťahu k nemožnosti aplikácie § 257 CSP dôvodili existenciou neodstrániteľnej procesnej podmienky konania (a teda posudzovali zavinenie z procesného hľadiska), súčasne dôvodili tým, že poukaz žalobcu na nesprávny postup správcu konkurznej podstaty úpadcu (t. j. žalovaného) podľa § 78 ZoKR, aplikáciu § 257 CSP neodôvodňuje. Posúdenie konania žalovaného, ktoré malo podľa žalobcu spočívať v nezákonnom postupe v rozpore s dobrými mravmi, majúci za následok absolútne neplatné úkony vykonané jeho osobou, závisí od konkrétného skutkového stavu zisteného na základe v konaní vykonaných dôkazov vo veci samej a právneho posúdenia skutkových záverov a v závislosti od úspechu či neúspechu žalobcu voči žalovanému bude súd rozhodovať aj o trovách konania v merite veci. V tomto štádiu konania sa však súd meritom veci nezaoberal a aj prípadný nesprávny postup žalovaného vo veci samej by zmenu v dôvode zastavenia konania pre prekážku litispendencie nezakladal, nakoľko, ako je uvedené vyššie, zastavenie konania z procesného hľadiska spočíva v zavinenom procesnom správaní žalobcu, ktorý opakovane inicioval konania s rovnakými sporovými stranami a rovnakým predmetom konania, hoci si bol vedomý existencie prekážky skôr začatého konania (a teda zastavenie konania z procesného hľadiska nebolo spôsobené konaním či nekonaním žalovaného). Z uvedeného dôvodu prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP v predmetnom prípade daná nie je.

34. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti, keďže prípustnosť dovolania žalobcu nie je daná podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP a ani podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, dovolací súd dovolanie žalobcu podľa ustanovenia § 447 písm. c) CSP odmietol bez toho, aby sa zaoberal otázkou vecnej správnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia.

35. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu dovolací súd priznal voči žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že intervenient na strane žalobcu sa tohto dovolacieho konania nezúčastnil, preto dovolací súd o trovách dovolacieho konania vo vzťahu k jeho osobe nerozhodoval.

36. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.